Hoffmanns Æventyr,

fantastisk Opera i 3 Akter

med Forspil og Efterspil.

Musiken af J. Offenbach.

Teksten frit efter Jules Barbier

ved

Erik Bøgh.

Pris: 40 Øre.

Kjøbenhavn.

Forlagt af V. Pio's Boghandel.

Sally B. Salomons Bogtrykkeri (Møller & Thomsen.)

1890.

Hoffmanns Æventyr.

Fantastisk Opera i 3 Akter med Forspil og Efterspil.

Musiken af J. Offenbach.

Teksten frit efter Jules Barbier ved Erik Bøgh.

Personerne.

I For- og Efterspillet.

Hoffmann, Digter og Komponist.
Nikolai } Studenter.
Nathanael } Studenter.
Hermann } Studenter.
Klaus, Vært i et Vinhus.
Studenter. Opvartere.

I første Æventyr.

Hoffmann.
Nicolai.
Spallanzani, Professor.
Olympia.
Coppelius, Brillehandler.
Cochenille, Tjener.
Indbudne hos Professoren.

I andet Æventyr.

Hoffmann.
Nicolai.
Giulietta.
Dapertutto } hendes Gæster.
Schlemihl } hendes Gæster.
Petinachio } hendes Gæster.
Indbudne Venetianere. Tjenere.

I tredie Æventyr.

Hoffmann.
Nicolai.
Chrispel.
Antonia, hans Datter.
Trabuchio, Doktor.
Franz, Tjener.

(Handlingen foregaar i Leipzig, Berlin, Venedig og München i Begyndelsen af dette Aarhundrede).

Prolog.

Paa Vinstuen.

(Tysk Vinstue. I Baggrunden til Højre: Dør til Gaden, til Venstre Vindue med Blyruder. I Baggrunden en Disk med Flaskehylder ved begge Sider. Foran: til Venstre en stor Kakkelovn. Her og der Borde med tændte Lys. Til Venstre en Skrivepult.

1ste Scene.

Klaus, Nathanael, Hermann og andre Studenter.

Kor af Studenterne.

Kom her, kom her,
Fatter Lucifer!
Et helt Fad Vin til hver især!
Men vogt Dig vel! Din sidste Stund er slaaet,
Hvis i Din Vin der findes kan af Vand
En Draabe bare! Saa har Du begaaet
Giftblanderi og er en Dødsens Mand!

For Pokker hør dog gamle Synder
Vær nu lidt rap!
Husk paa vor Tid er knap!
Tril ned i Kældren til de andre Tønder
:,: Og tap, og tap! :,:

Giv nu Kredit, endnu blot denne Gang,
Saa skal til Løn Du faa en Sang!

1

Hermann.

Klaus skal min Vise hædre —
Fallalderalle.

Kor.

Fallalderalle!

Hermann.

Ingen kan slaa os bedre.
Trallalala.

Kor.

Trallalala (Bægrene i Bordet).
:,: Bring Vin! :,: Men skynd Dig blot!

Klaus
(der hele Tiden uforstyrret har siddet ved Pulten og skrevet paa en Tavle).

:,: Naa naa! :,: Saa smaat, saa smaat!

2

Hermann.

Klaus! Spar blot ej paa Vinen!
Fallalderalle.

Kor.

Fallalderalle.

Hermann.

Den er jo øst af Rhinen.
Trallalala.

Kor.

Trallalala.
(Som før) :,: Bring Vin! :,: men skynd Dig blot!

Klaus.
(ligeledes) :,: Naa naa! :,: Saa smaat!
Saa smaat!

3

Nathanael.
Klaus! Naar Du faaer en Kone —
Fallalderalle.

Kor.
Fallalderalle!

Nathanael.
Skal vi Din Pande krone.
Trallalala.

Kor.
Trallalala.
(som før) Bring Vin, bring Vin! Men
skynd Dig blot!

Klaus.
Naa naa, naa naa! Saa smaat, saa smaat!

Kor.
For Pokker, skynd Dig, skynd Dig gamle
Synder!
Vær nu lidt rap,
Husk paa vor Tid er knap!
Tril ned i Kældren til de andre Tønder,
Og tap og tap og tap og tap!

Sig, ønsker Du
Et Vers endnu?

Klaus
(ringer paa en Klokke. Kældersvende med store Kander kommer ind og skænker Vin i Krusene).

Kor.
Der ser I bare, naar det gælder,
Han tømmer straks sin hele Kælder!
Din Skaal, gemytlige Vampyr,
Din Skaal, til Dagen gryr!

Nathanael.
Men forklar: hvad det betyder:
Har vor Hoffmann os forladt?

Hermann (til Klaus)
Du har dræbt ham, Din Forbryder,
Med den Punsch, han drak i Nat!
Ja negt det ej!

Klaus (leende).
Bevares, Nej!

Hermann.
Vel an! Saa skal Du bløde.
Slæb ham strax til Bødlen hen!

Klaus.
Vent lidt! Der har I den Døde.
Han gaar igen
Med samt sin Ven.
(Hoffmann viser sig i Døren).

Kor.
Hurra Hurra!
Han kom endda.

Klaus.
Som han plejer — ja!

2den Scene.

De Forrige. Hoffmann og Nikolaj.

Hoffmann.
God Aften Venner.

Nikolaj.
God Aften!

Hoffmann.
En Taburet! Et Krus, en Pibe!

Nikolaj.
Som Hoffmanns Ven kan jeg begribe,
At gerne ved Jert Bord
En Plads I mig betror.

Nathanael og Kor.
Ja gerne! Slaa Dig her til Ro!
Her er Plads til To.
(Hoffmann har sat sig og er faldet sammen).

Nikolaj (nynner af „Don Juan").
„Aldrig Hvile, aldrig Ro".

Hoffmann (barsk).
Aldrig kan Du tie.

Nikolaj.
Jo! Jeg tier.

Hermann.
Hvad mon der fejler vor Poet?

Nathanael.
Hvad er der nu for Koglerier?
Fortæl os kun, hvad Du har set?

Hoffmann.
Jeg har set en nem og sikker
Genvej til Lykken at naa!

Nikolaj
Ja vi saa en drukken Tigger,
Som i Rendestenen laa.

Hoffmann.
Ja vel, tænk Jer en Gang: ham kunde
Jeg misunde —
Ja drik blot! Drik blot alle Mand,
Og sov saa ind, som han!

Hermann.
Nej Tak for mig!

Hoffmann.
Hvorfor ej?

Nathanael.
Det kunde let . . .

Hoffmann.
Kunde let —?

Nathanael.
Slaa os ihjel.

Hoffmann.
Naa — ja vel?

Hermann.
Men, bedste Kammerat!
Hvordan har Du det?

Hoffmann
(ryster paa en Gang den mørke Stemning af sig).
Prat!

Nathanael.
Det var et Ord.
Syng os en Vise. Vi skal være Kor.

Kor.
Ja, vi skal være Kor.

Hoffmann.
Naa?
Og hvad synger vi saa?

Hermann.
Om den sorte Kat?

Nathanael.
Nej den, Du sang os i Nat:
Om Trolden Zach i Eisenach —
Om den „lille Zach."

Kor.
Ja den om Zach i Eisenach.

Hoffmann.
Naa —
Saa lad gaa!

1.
Der var engang ved Hoffet i Eisenach . . .

Kor.
Der var i Eisenach —

Hoffmann.
En Dverg og Heksemester, som hed Lille Zach.

Kor.
Han hed den lille Zach.

Hoffmann.
Hans tykke Hoved sad altid paa Skak,
Og hans smaabitte Skrinkelben slog Klikklak.
:,: Klikklak :,: Saadan var lille Zach.

Kor.
:,: Klikklak :,: Saadan var lille Zach.

2.
Hoffmann.
Hans Fjæs var fedt og fladt, og hans Næse var brak.

Kor.
Hans Næse den var brak.

Hoffmann.
Hans Øjne løb omkring som en sky Kakerlak.

Kor.
Ret som en Kakerlak.

Hoffmann.
Hans Gab sig helt op til Ørene trak,
Og det aabned sig bare til dum Sniksnak.
:,: Sniksnak :,: Saadan var lille Zach :,:

Kor.
Snik Snak, Snik Snak, saadan var Lille Zach.

3.
Hoffmann.
Men hvori saa det var, at Fortryllelsen stak . . ak.

Kor.
Hvori saa det var, den stak —

Hoffmann.
Ja . . hvori nu . . det var . . at Fortryllelsen stak . . ak.
(falder i Tanker).
Ak! jeg var ikke troldomskyndig —
Og hun var skøn — hun var yndig!
Straks min Lod var bestemt —
Ej mer jeg selv forstod mig —
Alt forsvandt, alt var glemt —
Mit Fædreland forlod jeg —
Mit Hjem blev kun der . .
Der hvor hun var mig nær . . .
Hendes Lokker — hvor var de dog bløde og blanke! . .
Og hvor dejligt de bølged' om Halsen den ranke! . .
Og disse Øjne, hvori man saa
To straalende Sole paa Nathimlens Blaa! . .
Og naar hun kom og gik,
Det var som om hun svæved' . . .
Hvert Ord som blid Musik
Igennem Hjærtet bæved' . . .
Og sang hun, syntes jeg —
Hensmeltet i salig Lyst —
At Himlen aabned' sig
Ved hendes Englerøst,
Hvis Ekko evigt vil tone i mit Bryst.

Nathanael.
Men hvad vedkommer denne
Romantiske Ekstase „Lille Zach?"

Hoffmann.
„Lille Zach" —? — Nej, det var hende . . .

Nathanael.
Hvem? —

Hoffmann.
Hvem? — (vaagner af sit Drømmeri).
Slet ingen — Ak.
Det var Traaden, som brast!
Naa! Zach skal jeg vel faa
Ende paa
I en Hast —

3.
En Gang, da lille Zach
Sad og drak
Armagnak,

Kor.
Da Zach drak Armagnak —

Hoffmann.
Han tog sig, som man tror,
En for stor
Pris Tobak.

Kor.
Han tog en Pris Tobak —

Hoffmann.
Og nøs og nøs, saa Hans Herlighed sprak,
Og hans Hals
Allensals
Gik af Led og knak!
:,: Krik krak! :,:
Saadan sprak Lille Zach.

Kor.
Krik krak, der sprak Lille Zach.

Hoffmann og Kor.
Hør, Mester Klaus! Vi fortjente
En stærkere Drik.
Vær nu kvik!
En brændende Bolle kan I os hente!
(Da Klaus vedbliver sine Beregninger uden at lade sig forstyrre, fortsætter Koret:)
Klaus skal vor Vise hædre
:,: Trallalderalle :,:
Bare hans Vin var bedre!
:,. Trallalala :,:
Klaus! Naar vor Punsch blir blandet,
Fallalderalle
:,: Glem ej Rommen for Vandet! :,:
:,: Trallalala :,:
(Kældermesteren kommer ind med en meget stor brændende Bolle, som han sætter paa Bordet. Man slukker Lysene. Scenen oplyses kun ved Flammens blaalige Skær.)

Nikolaj.
Og nu jeg foreslaar
Enhver at forjage,
Hvad der kun er ham selv til Plage,
Og i Andres Glæde gør Skaar.

Nathanael.
Husk, at Hoffmann gaar
Med et Hjærtesaar!

Hoffmann.
Aa Passiar!

Nathanael.
Naa naa! Hvad har
Vel en slig Skavank at sige?
I Vilhelms Hjærte har som bekendt
Clothildes brune Øjne tændt
En Brand uden Lige —
Og Herman er saa stukt i sin Johanna
Som jeg — desværre er i Anna —

Hoffmann.
Jo jo! Clothilde – en fremmed Fugl —
Og Din (til Hermann) Johanna! En Dukke tom og hul.
(til Nathanael) Og saa Din Anna, stakkels Gæk:
En Kurtisane, falsk og fræk!

Hermann.
Naa, men Din egen Elskerinde?
Er det en fejlfri Kvinde?

Hoffmann.
Min Elskerinde — Ak og ve!
Jeg har ikke en — jeg har tre.
De lever i
Min Fantasi
Fra Sol gaar ned til Dagen gryr —
Vil I høre de sælsomme Æventyr?

Kor.
Ja ja ja!
Nu paa Plads!
Og mens vi tømme
Vore Glas,
Skal vi som i Drømme
Ganske stille, som det sig bør,
Bag Tobaksdampens klare Slør
Se et Billed af alle dem,
Hans Fortælling vil trylle frem.

Hoffmann.
Saa laan mig Øre!

Kor.
Vi høre.

Hoffmann.
Altsaa: Tre Æventyr:
„Olympia".
„Giulietta" og „Antonia".
(Hoffmann har taget Plads ved et Bord. Klaus ved Pulten og de Andre rundt om. En Sky dækker Scenen.)

Ende paa Prologen.

Første Akt.

Rigt udstyret Kabinet. Dør i Baggrunden til en Forsal og Døre til begge Sider, alle dækkede med Portierer — tændte Lys.

1ste Scene.

Spallanzani (ene) siden Hoffmann.

Spalanzani.
(ser ind i Kabinettet til Højre under den oploftede Portiere).
Saa! Hvil nu i Ro!
Jo jo! Jeg faar Ære af hende.
Vi skal vel nok de to
Tusind Francs tilbagevinde,
Som nu ved Isak Rabes
Fallit maaske vil tabes,
Var jeg blot Coppelius kvit!
Det bliver ikke lidt,
Den Djævel vist vil kræve,
Naar han engang sin Part
I Olympia vil hæve —
Og det vil han maaske alt for snart!
(Hoffmann kommer).
Ih se der! Det var ret!

Hoffmann.
Skal jeg den Første være?

Spalanzani.
Min Elev Nummer Et!

Hoffmann.
Den Rang tør jeg ej bære!

Spalanzani.
Tro De mig paa mine Ord:
Opgiv Digtet og Musiken,
Og De bli'r i Mekaniken
En Professor berømt og stor.
Se engang paa min Datter! —
Og jeg haaber, at De fatter:
Alt det Andet ufortalt,
Fysiken gaar dog frem for Alt!

Hoffmann (affides)
Hans Fysik... Og hans Datter
Det gaar over min Logik.

Spalanzani.
(Kalder ud i Forsalen. Cochenille viser sig).
Aa hør Cochenille: Er nu det Hele klart?

Cochenille (stammende)
Ja... blot... Champagnen.

Spalanzani.
Saa kom i en Fart! (til Hoffmann.)
Pardon, min Ven!
Jeg er her straks igen.
(gaar med Cochenille).

2den Scene.

Hoffmann (ene)
Aa nej, højtærede Magister,
Tro blot ej, at Din Lærdom mig frister!
Det er en ganske anden Skat,
Det er en Skønhed, Du har i Gemme,
Om hvis Smil, hvis Blik, hvis Stemme,
Jeg drømmer Dag og Nat!
(Nærmer sig Døren til Højre).
Hun er dér — hvad om jeg vover . . .
(løfter forsigtig Portieren)
Det er hende!
Tys, hun sover!
Det Syn vil ingensinde
Gaa mig af Minde.

Romance.

1.

Ak, er det en Drøm?
Her staar jeg som fortryllet —
Fortabt, fortabt maaské!
I Glemselens Strøm
Hvert Minde er bortskyllet
:,: Kun Dit staar tilbage :,:
Dejlige Fe!
Men glad skal jeg fly for alle
Sireners og Musers Røst,
Naar min Elskov maa fremkalde
Et Ekko fra Dit Bryst.

2.

Sig: Er det et Syn?
Er Du en jordisk Kvinde?
Hvorfra fik Du dette Blik?
Det traf som et Lyn
Og tændte Alt herinde,
:,: Og husvild, som iblinde :,:
Herhid jeg gik.
Men glad skal jeg fly for alle
Sireners og Musers Røst,
:,: Naar min Elskov maa fremkalde
Et Ekko fra Dit Bryst! :,:

3die Scene.

Nicolaj. Hoffmann.

Nicolaj.
Jo jo! Jeg tænkte nok, Du maatte vær her.

Hoffmann.
Tys!

Nicolaj.
Hvorfor det! — Nu véd jo Enhver,
At Olympia er den,
Som Du søger, stakkels Ven!

Hoffmann.
Sig: Som jeg elsker — tilbeder — om Du vil.

Nicolaj.
Men ikke kender meget til.

Hoffmann.
Ak, hendes Sjæl har jeg set i hendes Blikke —

Nicolaj.
Igennem Vindvet! Hvorfor ikke!

Hoffmann.
I disse Øjnes Tryllespejl
Ser Hjærtet aldrig fejl.

Nicolaj (ironisk).
Nej, det tror jeg!
Men kender Pigen nu din Svaghed?

Hoffmann.
Nej.

Nicolaj.
Saa skriv!

Hoffmann.
Det tør jeg ej.

Nicolaj.
Stakkels Ven! Naa saa tal!

Hoffmann.
Mine Ord vil slaa Klik.

Nicolaj.
Nu saa syng om Din Kval!
Sæt Din Nød i Musik!

Hoffmann.
Ak for min Kærlighed
Brød jeg jo med Musiken —

Nicolaj.
Jo jo! Vi véd Besked:
„Hold Dem til Mekaniken!
Blot til Mekaniken!“

Couplet.

1.

Naar Du har lært din Mekanik,
Saa byg Du Dig en stor Fabrik,

Der laver Dame-Automater.
Naar de blot er af prima Sort
Saa skal Du se, Du faar Export
Til alle kultiverte Stater.

Hoffmann.
Aa spar
Mig for Din Passiar.

Nicolaj.
Nej —

2.

En yndig Skabning, der er fri
For Luner og for Jalousi.
Og altid lige sød og kælen —
Kan man jo herligt nøjes med.
Det Indre kommer Ingen ved —
Hvem Pokker spør' vel efter Sjælen?
(Hoffmann gaar tilbage til Portieren. — Nicolaj løfter paa Skuldrene og betragter ham leende).

4de Scene.

De Forrige. Coppelius, behængt med Barometre etc., og med en lang sort Kasse i en Rem over Skuldrene.

Coppelius.
Det er mig — Coppelius blot!
(bemærker de andre afs.)
Hvad er det for Kavalerer?
Den ene ler saa smaat —
Den anden spionerer.
(ser over Hoffmanns Skulder)
Aha! Vor Olympia!

Nicolaj (afs.)
Hans Olympia!

Coppelius (til Hoffmann)
Min Herre! (højere) Min Herre! (jagte) Ikke endda!
(højere endnu) Min Herre! min Herre!

Hoffmann.
Ja, ja!

Coppelius.
Mit Navn er Coppelius,
Og jeg er Optikus —
(spøgende) Halv Nekromant —
Og Spalanzanis Medlaborant.
Jeg har her Barometre, Termometre,
Hygrometre!
(lukker Kassen op)
Alt til Salg for billig Pris —
Pr. contant naturligvis.
(fremtager af Kassen en Haandfuld Briller og Lorgnetter)
Og disse Briller her
Er Millioner værd.
De skærper Syn og Sans:
Gennem dem ser man Alt i magisk Glans.

Hoffmann.
Er det sandt?

Coppelius.
Ja forsøg! (rækker ham et Par Briller).

Hoffmann.
Lad mig se!

Coppelius (løfter Portieren).
Tre Dukater.

Hoffmann.
Men hvem er den straalende Fe?

Coppelius.
Tre Dukater!

Hoffmann.
Ak Elskte, er det Dig?

Coppelius (lader Portieren falde)
Tre Dukater!

Hoffmann.
Ak hører Du ej?

(Nicolaj betaler Coppelius Dukaterne).

5te Scene.

Spalanzani. De Forrige.

Spalanzani (kommer glad ind gnidende Hænderne, men skifter pludselig Mine, da han opdager Coppelius.)
De her?

Coppelius.
Som De ser!

Spalanzani.
Men det er jo mod vor Kontrakt!

Coppelius.
Nej jeg be'r!

Spalanzani.
Hvad!

Coppelius.
Vi har jo sagt:
Saa snart vort Arbejd bærer Frugt,
Saa skal vi To dele smukt.

Spalanzani.
Men jeg er vel endda
Olympias Papa? —

Coppelius.
Til Nød. Hvor fik hun Øjne fra?

Spalanzani.
Tys tys! Tys tys! Naa ja ...
(afsides)
Hendes Øjne — ja deri
Ligger hele hendes Trylleri —
De maa købes — (højt i det han standser Coppelius, der vil tale)
Ti! (griber en god Ide.)
To Tusind Francs, naar kvit og fri
De afstaar mig Deres Part —
Det er et Forslag, rent og klart,
Hvorved De aldrig kan tabe.
Se her er Vexel paa Isak Rabe! —

Coppelius.
Det kan jeg forstaa!

Spalanzani.
Den er accepteret.

Hoffmann (afs. til Nic.)
Dér bliver nok negotiert! —

Coppelius.
Naa ja — lad gaa! (underskriver et Papir, som Spalanzani rækker ham, han tager et andet af sin Tegnebog).

Spalanzani (i det de bytter Papirerne)
Nu den for den!

Begge (omfavner og kysser hinanden).
Min kjære Ven!

Spalanzani (afs.)
Gaa Du nu hen
Til Jøden, men
Kom ej igen! —

Coppelius (afs. til Spalanzani med Hentydning til Hoffmann.)
Apropos: denne gale
Mand er en Svigersøn in spe?
Hold paa ham, saa skal De se,
Hvor drabeligt han vil betale!

Begge.
Aa, jeg maa le!
(Ny Omfavnelse. Coppelius gaar leende).

Spalanzani (til Hoffmann)
Den Fysik, den Fysik!

Hoffmann.
(forvirret uden at forstaa ham.)
Ja bravo Mester.

Cochenille (melder)
Her er a-a-alle vore Gæ-gæ-ster!

6te Scene.

De Forrige. Gæster af begge Køn.

Kor.
O se, hvor hyggeligt er her!
Lykkelig er hver,
Vor berømte Vert har kær!
Her kan man fryde hver en Sans,
Nyde Sang og Dans
I festlig Glans. (Fine.)
:,: Hr. Spalanzani! :,:
Vi faar jo denne Gang den Ære
At hilse paa Husets Datter?
Hvor stor en Glæde det vil være
For os Alle, vist De fatter!
Vi véd jo: hun er et Ideal
Af Begavelse, aldeles fænomenal!
(Da Capo al Fine)
Alt er herligt, Stort og Smaat —
Festens Dronning mangler blot.

Spalanzani.
Et eneste Minut!
Blot et, og hun er her
(gaar med Cochenille).

Nicolaj (drillende til Hoffmann).
Hør! Tror Du, at Din Glut
Er farlig for Enhver?
Jeg vilde nødig blive hjærteskudt.

Hoffmann.
Saa ti dog. Ser Du dér!

7de Scene.

De Forrige. Olympia ført af Spalanzani og fulgt af Cochenille.

Spalanzani.
Saa tillader jeg mig da
At præsentere min Datter, Olympia!

Kor.
:,: Hvor yndig, hvor dejlig! :,:
Hun er jo billedskøn.
De Øjne har ej Mage,
De maa jo straks betage
Hver stakkels Adams-Søn!
Og se blot dette Haar!
Betragt engang Figuren!
For hende har Naturen
Gjort Alt, hvad den formaar.

Hoffmann (til Nic.)
Er hun nu ej elskværdig?

Nicolaj.
Jo, jeg er daanefærdig.

Spalanzani (afs.)
Hun er en Kapital!

Nicolaj (til Hoffmann.)
Jeg bliver Din Rival!

Kor.
Se, hvor der straaler Vid
Og Aand i hendes Blikke!
Hun ligner en Antike,
Fra Hellas' bedste Tid!
Ak her man ser sig aldrig mæt,
I Et og Alt er hun komplet!
:,: Komplet komplet! :,:

Spalanzani.
Min ærede Gæster!
Denne første Entré
Gør mig stolt, som naar en Mester
Ser, at hans Værk har gjort Succes! —
Og hun, der før var forknyt,
Faar nu Mod til at prøve . . .

Nicolaj.
Om ikke et nyt
Trylleri hun kan øve!

Spalanzani.
Nej blot synge en Sang
Med Accompagnement
Af Guitar, Clavesin eller Harpe til —
De kan vælge, hvad De vil.
En Tenorstemme blandt Gæsterne.
Helst Harpe!
En Basstemme.
Ja Harpe!

Spalanzani.
Nu vel! Som De behager.
Saa skynd Dig, og hent
Min Datters egen Harpe —
Det nye Instrument!

Hoffmann (henrykt)
Saa skal jeg høre hendes Røst!

Nicolaj.
Fælles Skibbrud er dog en Trøst.

Spalanzani (til Olympia)
Vil Du som jeg, saa vælger vi da . . .
Din Yndlingssang (rører ved hendes Skulder).

Olympia (drejer Hovedet smilende)
Ja! — Ja!
(Cochenille bringer Harpen og sætter den til Spalanzani.)

Spalanzani.
Nu vel, saa bed
Om Opmærksomhed!

Cochenille.
Op-opmærksomhed!

Kor.
Opmærksomhed!
(Spalanzani akkompagnerer. Naar Olympias Stemme under Sangen synker ned til piano, rører Cochenille ved hendes Skulder, man hører da en Lyd som af et Urværk, og Stemmen forstærkes).

Olympia.
Morgenkvad af Spurv og Svale,
Lærkens Trille, Hornets Klang,
Kildens Kluk i dybe Dale,
Vindens Suk i Skovens Sale —
Lyt en Gang! —
Disse Toner uden Tale
Er min Yndlingssang. Ah . . .

Hør den klingrende Kaskade.
Danse ned ad Klippens Hang!
Hør den nynnende Cicade!
Hør paa Strandens Serenade!
Lyt en Gang!
Dette Kor, det friske glade,
Er min Yndlingssang! Ah . . .

Kor (under Ruladerne).
Dette Kor, det friske glade,
Det er Alles Yndlingssang!

Hoffmann (til Nic.)
Aa min Ven! Hvilken Rus!

Nicolaj (parodierende)
Jeg er ogsaa rent konfus!

Spalanzani.
Tillad, at jeg
Beder om Ordet!
Skulde vi ej
Nu gaa til Bordet?

Kor.
Jo, til Bords!

Spalanzani.
Eller, dersom De vil,
Til Dans og Spil?

Kor.
Nej, som De siger: vi tager en let
Souper og derpaa — en Menuet,

Hoffmann (nærmer sig Olympia).
Tør jeg vove . . .

Spalanzani (træder imellem).
Jeg tror, at hun
Helst hviler en Stund! (rører ved hendes Skulder).

Olympia (aldeles som før).
Ja, ja!

Spalanzani.
Der kan De høre:
Hun er lidt træt,
Men vil De gøre
Hende Selskab her? Det var Ret!

Hoffmann (afsides).
O, hvilken Lykke.

Spalanzani (afsides).
Den arme Fyr!
Det bliver et Æventyr.

Nicolaj (forundret til Olympia).
Altsaa ingen Souper?

Spalanzani.
Nej, nej!

Nicolaj (halvt højt).
Dertil er hun altsaa ej konstrueret.

Spalanzani.
Hvad? Hvad?

Nicolaj.
Intet, blot at jeg
Er totalt konsterneret!

Cochenille (melder)
De-de-de-der er se-se-se-serveret!

Kor.
:,: Saa til Bords! :,:
Ak, hvor Koncerten var pikant,
Verten var galant
Og elskværdig, ikke sandt?
At han os saadan har traktert —
Flot man var servert,
Fortsætter han
Blot lige saadan! —
(Spalanzani følger efter at have bragt Olympia til Sæde, alle Gæsterne gaar).

8de Scene.

Hoffmann. Olympia.

Hoffmann.
De gaar og lader os i Ro.
Saa kom da Stunden —
Ene, ene To!
Men ak, min Tunge er som bunden.
Olympia, vær god,
Sig: Tør af Dine Blikke

Mit bange Hjærte drikke
En Draabe Haab og Mod.
(lægger sin Haand paa hendes Skulder).

Olympia (vender sig smilende som før)
Ja! Ja!

Hoffmann.
Jeg knapt mit Øre tror.
Jeg vakler ør og svimmel —
Ak, gentag dette Ord,
Der aabner Elskovs Himmel!
(som før).

Olympia (ligeledes)
Ja! Ja!

Hoffmann.
Saa er Du min!
Forglemt er hvad jeg led.
Nu er jeg Din
For Tid og Evighed!

Romance.

Ak fatter Du, hvordan mit Hjærte bæved',
Mens dette Ord fra Dine Læber gled?
At dette ene Vingeslag har hævet
Min Aand til Himlens Salighed,
At dette Ord mig førte
Til Paradisets Kyst,
:,: I det min Elskov hørte
Et Ekko fra Dit Bryst. :,:

(Han trykker lidenskabeligt hendes Haand. I det Samme springer hun op fra sit Sæde som skudt i Vejret af en Fjer og gaar rundt, til hun naar den ene Fonddør, gjennem hvilken hun gaar ud uden at aabne Portieren med Haanden).

Hoffmann (imens).
Men hvad nu? — Ak svar! — Du tier
— gaar Din Vej?
Har jeg gjort Dig imod? — Hvormed?
— Jeg véd det ej.

(I det hun gaar ud, skynder han sig efter hende, men standses af Nicolaj).

9de Scene.

Hoffmann. Nicolaj.

Nicolaj.
Naa saa her var Du dog at finde,
Fortryllede Kavaller?

Hoffmann.
Min Ven! Jeg elsker hende
Og ænser Intet mer.

Nicolaj.
Gør Du det? Saa vær forsigtig.
Sæt, at hun ikke var nogen rigtig . . .

Hoffmann.
Hvad?

Nicolaj.
Rigtig Kvinde.

Hoffmann.
Men Engel —

Nicolaj.
Ah Engel! — Jeg ber!

Hoffmann.
Min Ven, jeg elsker hende
Og ænser Intet mer!
(fører ham ud med sig.)

10de Scene.

Coppelius
(kommer rasende ind ad en Tapetdør til Venstre.)
Den Skurk, den Tyv! Jeg er ruinert.
Isak Rabe er fallert!
Det er for galt —
Det skal han faa betalt!
Saa stort et Tab —
Nej, nej, nej:
Dette ender med Drab.
(Lister sig ind i Olympias Kammer).

11te Scene.

Spalanzani, Hoffmann, Olympia, Nicolai, Cochenille, Gæster, Tjenere — siden Coppelius.

Finale.

(Der danses en Vals. Samtidig med at Coppelius har skjult sig er Drapperiet i Baggrunden trukket til Side).

Spalanzani.
Naa, danser I ej?

Cochenille.
Det var In-tro-duktionen.

Hoffmann (til Olympia).
Valsen kalder. Hør Lokketonen!

Spalanzani
Kære Barn! — Nu danser Du da?
Vist saa! (berører hendes Skulder).

Olympia.
Ja, ja!
(efter at Spalanzani har trykket hendes Haand, rejser hun sig, som før, og valser ud til Venstre med Hoffmann. Gæsterne holder Øje med dem. Spalanzani og Nicolaj taler sammen i Forgrunden).

Kor.
Hvilken Pige!
Hun er lige
Dygtig i Alt,
Hvad saa det gjaldt.
Ogsaa i Dansen
Tager hun Glansen
Bort fra Enhver,
Hun kommer nær.
Hvor mærkværdigt
Fast og færdigt,
Sikkert og smukt!
Jo det er Flugt.
Hun har Magten,
Ak, men Takten

Bliver vist
For rask tilsidst!
(Under Koret har man set Hoffmann og Olympia valse forbi den aabne Baggrund fra Venstre til Højre. Takten bliver mere og mere hurtig.)

Hoffmann
(udenfor i Salen til Højre.)
Olympia!

Spalanzani (ser ud).
Stands dem dog bare!

Herrerne (afs.)
Naa hvilket Knubs, man her kunde faa!

Nicolaj
Det ser ud som hans Hals var i Fare!
(Hoffmann og Olympia kommer i vild Takt valsende ind paa Scenen. Nicolaj gjør et Forsøg paa at træde i Vejen for dem, men kastes til Side hen imod et Par Herrer, som tumler om. Hoffmann slipper løs ved Sammenstødet, og bliver bevidstløs liggende i en Divan. Spalanzani griber Olympia og standser hende øjeblikkelig ved et Tryk.)

Nicolaj.
Det var som Pokker!

Kor.
Jo, se saa!

Spalanzani (til Olympia).
Naa, naa, naa! —
(Lægger Haanden paa hendes Skulder).

Olympia (som før).
Ja . . . . . . a!

Spalanzani.
Følgerne ser Du atter —

Olympia (som før).
Ja . . . . . a!

Spalanzani.
Saadan en Dands den matter —
Den maa Du grundigt hvile Dig paa.
(Giver Cochenille et Vink).

Cochenille (til Olympia).
La-la-la-lad os faa gaa!
(Cochenille fører Olympia ud).

Olympia.
Ja . . . a! (Vedbliver at synge, til hun kommer ud af Scenen).

Kor.
(under Olympias Triller).
Jeg tror at hun besidder
Alverdens Fuglekvidder!
Hun sparer ej sin Sang.
:,: Hør en Gang! :,:
Hvem har dog kendt
Et sligt Talent?

Nicolaj (til Spalanzani, der undersøger Hoffmann).
Er han død? —

Spalanzani.
Ak nej, man dør
Ikke af at blive lidt ør.
Hans Hjærte slaar, saa godt det kan.

Kor.
Stakkels unge Mand! —

Nicolaj.
Desværre staar det helt i Brand!

Kor.
Stakkels unge Mand!

Cochenille (styrter forvirret og fortvivlet ind
Aah!

Spalanzani.
Hvad?

Cochenille.
Bri-bri-brillemanden!

Spalanzani (forfærdet).
Raser Du Ka'l?
Olympia? — Tal! —

Hoffmann (farer op).
Død og alle Ulykker!

Spalanzani (der har løftet Portieren).
Der ligger hun — slaaet i Stykker —

Hoffmann.
I Stykker? —

Coppelius (kommer ind).
Hahahaha! I tusind Stykker!

Spalanzani (styrter rasende mod ham).
Ah, Skurk!

Coppelius.
Kujon!

Spalanzani.
Barbar!

Coppelius.
Poltron!

Spalanzani.
Bandit!

Coppelius.
Pirat!

Hoffmann (der har set ind i Kamret)..
En Automat —
En livløs Automat!

Kor.
Hahaha! Saa var den smukke
Datter kun en lumpen Dukke! —
Jo, nu ser han, hvad han har
For at holde Folk for Nar.

Nicolaj (trøstende til Hoffmann).
En Automat!

Hoffmann (tilintetgjort).
En Automat!
(Kaster sig i en Stol).

Coppelius (til Spalanzani).
Ja bliv kun desperat!

Spalanzani.
Din Tyv, vent lidt!

Coppelius.
Nu er vi kvit!

Spalanzani.
Din Skurk!

Coppelius.
Kujon, Forbryder!

Spalanzani.
Og Troldmand og Røver.

Coppelius.
Og Kæltring og Snyder . .

Spalanzani.
Pirat! Apostat! Renegat!

Coppelius.
Stop! Stop! — Kammerat!

Kor (under Skænderiet).
Det gaar for vidt:
Han os indbyder
Paa en Automat!

Spalanzani.
Min Olympia, skønt Automat,
Du var mig som et Barn akkurat.

Cochenille (med Hentydning til Hoffmann).
Ogsaa han er jo desperat.
Han var skudt i vor Automat!

Coppelius (til Spalanzani).
Nu ser Du Hævnen var parat!
Hahaha bliv kun desperat!

Kor (med Hentydning til Hoffmann).
Men Staklen dér løb værst grassat —
Han bejled til en Automat!
Hahahahaha.

Anden Akt.

(I Venetia. Festsal i et Pallads der i Baggrunden er aaben ud mod Canale grande. Maaneskin. Vandet prattikabelt for Gondoler. Rig Belysning. Sidedøre.

1ste Scene.

Hoffmann, Nicolaj, Giulietta, Petinachio, unge Herrer og Damer, Tjenere.

(Giulietta og hendes Gæster er grupperede dels staaende dels hvilende paa lave Divaner i glimrende og livligt Tableau).

Barcarole.
Giulietta og Nicolaj.
Skønne Nat!
Du blev os jo kun
Til Salighedsstund
Beskaaret.
Dagen brat
Ender hver Drøm,
Da sukker man øm
Og saaret.

Derfor grib kun Festens Fryd,
Før Glædestimen svinder!
Drik og spil og syng og nyd
Venezias Trollerinder!

Fyld blot Pokal og Krus
Med den skummende Vin!
Al Lykke er en Rus —
Naar Du vil, er den Din!

Kor.
Skjønne Nat osv.
Fortryllende Nat
Lad os tømme Din Elskovs rige Skat!

Recitativ.

Hoffmann.
Ja drik kun den flydende Ild!
Spild
Ikke de gyldne Draaber!
Elsk kun saa højt, som I vil,
Til
I ser, at I elsker som Taaber!
Tænk aldrig: Sirenen er tro mod Dig,
Nej,
Tro hende ej!
Med sin Røst kan hun stjæle
Baade Hjærter og Sjæle!

Drikkevise med Kor.

1.
En Elsker ustyrlig og vild —
Hvor snild!

Kor.
Hvor snild!

Hoffmann.
En Elsker fortvivlet og stum —
Hvor dum!

Kor.
Hvor dum!

Hoffmann.
Tolk kun i Flammesprog
Dine Fantasier,
Mens Blodet staar i Kog,
Naar blot Hjærtet tier!
Hver farlig Brand
Snart slukkes kan,
Naar Du er Mand.
Ja —
I Nat Gud Amor vil byde
Til festlig Dyst.
I Nat hans Lovsang skal lyde
Fra hvert et Bryst.
I Nat skal vi nyde
Gudernes Lyst.

Kor.
I Nat Gud Amor vil byde
Til festlig Dyst
o. s. v.

2.
Hoffmann.
Tag derfor det kloge Parti:
Skænk i!

Kor.
Skænk i!

Hoffmann.
Med Rusen er alt Trylleri
Forbi.

Kor.
Forbi.

Hoffmann.
En Nat i Elskovs Vaar
Er saa snart til Ende.
Maaske vi aldrig faar
En saa skøn som denne.
Derfor hver Gæst
Nyd denne Fest
Til sidste Rest!
I Nat vi Bakkus vil byde
Til festlig Dyst.
I Nat hans Lovsang skal lyde
Fra hvert et Bryst,
I Nat skal vi nyde
Gudernes Lyst.

Kor.
I Nat vi Bakkus vil byde
Til festlig Dyst.
o. s. v.

2den Scene.

Schlemihl. De Forrige.

Schlemihl.
Min Tro: et prægtigt Gilde!
Her er Gratiernes hele Kor.

Giulietta.
Velkommen, om det ogsaa var silde
De kom!

Petinachio.
Bravo!

Schlemihl.
Bavian!

Petinachio.
Ej, ej!

Gulietta.
Hr. Major.
Maa jeg her præsentere
En Poet, berømt og stor.
Hr. Hoffmann — Hr. Schlemihl!

Schlemihl (med gnaven Mine.)
Ah!

Hoffmann (med ironisk Ærbødighed.)
Ah!

Giulietta (sagte bebrejdende til Schlemihl).
Var det et Smil?
(Højt til Gæsterne.)
Skal vi nu prøve vort Held
Ved Spillebordet?

Kor.
Ja vel!
March hele Koret! —
(Efter at Giulietta med en Haandbebægelse har vist Gæsterne Vejen til Spilleværelset, vil Hoffmann byde hende Armen, men hun gaar hen til Schlemihl.)

Schlemihl (overmodig.)
Nej Tak!
(Hoffmann ser haanlig op og ned ad ham.)

Giulietta (til Schlemihl).
Vist ej! (tager hans Arm.) Følg bare med!

Kor.
Afsted! afsted!
(Alle gaar ud til Siden undtagen Hoffmann og Nikolaj.)

3die Scene.

Hoffmann. Nicolaj.

Nicolaj.
Min Ven, hvis Du var Diplomat,
Vilde Du sky en Roman som denne —
Men jeg har to Heste parat,
Hvis det Værste skulde hænde.

Hoffmann.
Naa er det en Roman?
Har vel jeg nogen Plan
Med en slig dæmonisk Flane?
Hvem elsker vel en Courtisane?

Nicolaj (løfter paa Skuldrene.)
Major Schlemihl!

Hoffmann.
Ja hver sin Smag!
(Dapertutto viser sig i Baggrunden.)

Nicolaj.
Husk: Djævlen er stærk, og Du er svag!

Hoffmann.
Ja kan hun liste Hjertet fra mig,
Saa maa han ogsaa gjerne ta' mig!
(gaar samme Vej som de Andre.)

4de Scene.

Dapertutto (ene).
Ja gaa! Du undgaar mig ej!
Jeg ta'r Dig paa Ordet.
Og førend selv Du tror'et
Har Du Dig forsvoret
Til hende og mig!
Trolddomskunster og Trylleblikke —
Nej, det staar Du ikke for.
Giuliettas Vaaben kan aldrig klikke.
Førend Dag er Du vor!
(Han griber et Haandspejl, der ligger paa et Bord, stryger derpaa en Brillantring, som han bærer paa venstre Haand, af Lillefingeren og fører den i Kreds til Venstre tre Gange om Spejlfladen.)

Vise.
Fang ham Spejl, og hold fast!
Grib ham straks, og bevar ham!
Faar Du ét Øjekast,

Det er nok, og jeg har ham.
Diamant, hvis Tryllestraaler
Ingen Uindviet taaler,
Blænd hans Øje med din Glans,
:,: Bedaar hans Sind og Sans! :,:
Grib ham, bind ham,
Døv ham, blind ham!
Ubesindig, uerfaren
Selv han løber ind i Snaren,
:,: Saa den sorte Jæger maa le, :,:
Hahahahaha!
Ja ja ja ja ja —
Sirene, Elsker og Rival, I skal se!
:,: Jeg har Jer :,: alle Tre!
(Han gnider Ringen paa sit Ærme, og strækker derpaa Haanden mod Spillesalen. Lidt efter kommer Giulietta som viljeløs frem og nærmer sig.)

5te Scene.

Giulietta. Dapertutto.

Dapertutto.
(sætter Ringen paa hendes Finger.)
Her er en Sejr at vinde.

Giulietto.
Sig, hvad befaler Du Din Tjenerinde!

Dapertutto.
Kun, som Du gjætter vel,
En ringe Bagatel!
Husker Du det Vennestykke,
Som Du viste Din Schlemihl,
Da Du skaffed mig hans Skygge?
Dette er i samme Stil:
Spejlet her kan sit Trylleri —
Skaf mig Hoffmanns Billed deri!
(Giulietta gjør en ufrivillig Bevægelse.)
Men hvad er det? Er Du forsagt?
Har Dine Øjne tabt deres Magt?
Eller har hans i Lænker Dig lagt?
Er det Angst, som Dig bringer
Til at fly denne Kvindebetvinger?
Mens ham Du skaaner,
Han Dig kun haaner!

Giulietta.
Ham skal jeg vikle om denne Finger.

Dapertutto.
(Sagte, idet han ser Hoffmann komme.)
Ja, prøv derpaa! (gaar.)

6te Scene.

Hoffmann. Giulietta.

Giulietta (som forskrækket.)
De gaar dog ej?

Hoffmann (leende.)
Min Børs er tømt!

Giulietta.
Grumt haaner De mig.
Ak om De vidste.
Hvor det er haardt,
At se sit sidste
Haab svinde bort.
Uden Ynk og med Spot!
Men gaa nu blot!
(Hun er under de sidste Ord bristet i Graad og har vinket Hoffmann bort med den ene Haand, hvorpaa hun bærer Ringen.)

Hoffmann.
(der efter et Øjeblik at have stirret paa Diamanten, staar som forvandlet.)
Tør Dine Taarer, og hør min Ed,
Gjerne gav jeg mit Liv for Din Kjærlighed!

Giulietta.
Men saa ti, Du Kjære! Ti og gaa!
Kan Du ikke forstaa
At vort Liv i Fare svæver?
Hvad agter jeg vel mit?
Kun for Dit
Alene jeg bæver.
Hvis Schlemihl hørte Dine Ord,
Begik han et Mord.
O lad mine Taarer Dig røre!
Dig hele mit Liv skal tilhøre!
Flygt, flygt! Og hvorhen Du flyr,
Jeg kommer did, før Dagen gryr!

Hoffmann.
Ak tør dog Dine Taarer,
Før helt de mig bedaarer!
Min Tankes Lys er slukt,
Min Viljes Kraft paa Flugt,
Mit Hjærte staar i Flammer,
Og hvad min Læbe stammer,
Det ved jeg næppe mer —
Jeg føler kun og ser!
Jeg ser kun det tryllende Blik
Og den straalende Ring paa Din Finger
Og føler en Rus, som mig bringer
Erstatning for Alt — hvad der forgik.

Giulietta.
Hør en Bøn, før Du gaar!
Skjønt Du næppe forstaar,
Hvad den Gave, jeg ønsker, formaar!
Men skjænk mig det Portræt,
Hvis Lighed aldrig har fejlet,
Men som er Dig selv komplet —
Det, jeg ser her i Spejlet!
Skænk mig det Billed derinde.
I Savnets Tid til Trøst! —

Hoffmann.
Ak, i et Nu vil det forsvinde.

Giulietta.
Nej, det skal bo i mit Bryst,
Og for at det Vejen kan finde.
I et Kys skal jeg aande det ind med Lyst

Hoffmann (ryster paa Hovedet).
Sværmeri!

Giulietta.
Men endda —
Du ser mig bede og smægte —
Min Elskte sig blot Ja!

Hoffmann.
Sige ja —

Giulietta.
Ja det kan Du ej nænne at nægte!
Ak sig blot Ja, saa vil Ordet faa Magt.

Hoffmann.
Let var det sagt —
Fik Ordet blot Magt! —
Ja! —
Mig og Mit
Jeg har Dig givet —
Alt er dit,
For hele Livet.
Ubestridt,
Den Ret skal være,
Ubestridt
Alt er Dit,
Hvert Skimt af mig, Du Kære,
Være evigt Dit!

Giulietta (afs. samtidig).
Sig og Sit
Han har mig givet.
Alt er mit,
Endogsaa Livet!
Ubestridt
Min Sejr skal være,
Ubestridt,
Alt er mit!
Stolt jeg Byttet bort kan bære,
Hvorfor jeg har stridt.

7de Scene.

De Forrige. Schlemihl og Nicolaj med nogle Herrer.

Giulietta (sagte til Hoffmann.)
Schlemihl!

Schlemihl.
Nej vil man se!
Nu maa jeg le:
Det er den unge Mester,
Der bort fra sine Gæster
Har vor Værtinde ført. (Latter.)

Hoffmann (opfarende.)
Hvad nu?

Giulietta (tyssende.)
Vi har intet hørt
(tørrer sine Ojne — forskrækket:)
Han har min Nøgle — men søg ej Strid!

Petinachio (til Schlemihl).
Slaa ham ihjel!

Schlemihl.
Giv bare Tid!
(Man hører Musikken til Barcarolen. Selskabet tager Afsked.

Giulietta.
Men hvad er det?
Barcarolen alt lyder!
Er man saa tidlig træt,
At nu Godnat man byder?
(Gæsterne gaar. Giulietta gaar ind med et Smil til Hoffmann.)

Nicolaj.
Følges vi?

Hoffmann.
Nej gaa!

Nicolaj.
Naa, saa er Sagen klar? —

Schlemihl.
Hvad venter De paa?

Hoffmann.
Paa en Nøgle, De har,
Men som De nu vil behage . . .
(rækker Haanden ud.)

Schlemihl.
Nej før Livet, end den!

Hoffmann.
Altsaa begge skal jeg tage —?

Schlemihl.
Prøv! En garde! (trækker).

Dapertutto (træder imellem. Til Hoffmann.
Hvor vil De hen? —
Uden Kaarde! Laan saa den!
(Rækker ham sin. I andet Udfald faar Schlemihl et dødeligt Saar. Hoffmann tager Nøglen, som han har om Halsen, og iler ind i Giuliettas Værelse efter at have kastet Kaarden.)

Barcarolen.
Skønne Nat!
Du blev os jo kun
Til Salighedsstund
Beskaaret!
Dagen brat
Forjager hver Drøm,
Da sukker man øm
Og saaret!
Fortryllende Nat!
Lad os tømme Din Elskovs rige Skat!
(Høres i Kor fra Gondolerne udenfor Scenen. Under Sangen tager Dapertutto sin Kaarde og stikker den i Skeden. Derpaa bøjer han sig over Schlemihl, føler paa hans Hjærte, ryster paa Hovedet og ler. En Gondol, hvori Giulietta sidder hos Petinachio, kommer frem i Baggrunden.)

Hoffmann.
(styrter ud fra Giuliettas Værelser.)
Hvad, Ingen her!

Giulietta.
Hahahaha!

Dapertutto (til Giulietta.)
Hvad har Du nu i Sinde?

Giulietta (peger leende paa Hoffmann.)
At skænke Dig ham, og rejse herfra.
(hælder sig kælen mod Petinachios Bryst.)

Petinachio.
Min Engel!

Hoffmann.
Ah — Djævelinde!

Nicolaj.
(kommer hurtig ind.)
Der er Vagten! Lad os forsvinde.
(trækker Hoffmann ud med sig.)

Tredie Akt.

(Hos Chrispel i München. Bizart møbleret Værelse. I Midten et Klavecin. Til Venstre Bord- og Læneftole. Violiner ophængte paa Væggen. I Baggrunden Dør. I Forgrunden til Højre ligeledes en Dør Paa Bagvæggen et Portræt i Legemsstørrelse, forestillende en Dame i Teaterkostume. Forrest til Venstre en Vinduesfordybning, der fører ud til en Balkon. Solnedgang.)

1ste Scene.

Antonia
(ene, sidder ved Klaveret og synger).
„Bort Du fløj fra Din Mage —"
Ak kære Melodi!
Du bringer mig tilbage
Al Vaarens Trylleri,
Som nu er længst forbi! (rejser sig).

Romance.
Bort Du fløj! bort fra Din Mage —
Ikke véd jeg hvorhen.
Men naar Du vender tilbage,
Kommer min Vaar igen!
Dog langsomt gaar de mørke Dage,
:,: Mens jeg venter paa min Ven :,:
Bort Du fløj fra Din Mage,
Ikke véd jeg hvorhen!

2.
Elskte il, Vaaren Du bringer
Til mit Bur hid paa ny —
Uden Hvil lad Dine Vinger
Bære Dig gennem Sky!
Saa snart vor Sang forenet klinger,
:,: Maa Vintrens Kuld og Mørke fly, :,:
Elskte il! Vaaren Du bringer
Til mit Bur hid paa ny.
(synker ned paa Stolen, som staar ved Klavecinet.)

2den Scene.

Chrispel. Antonia.

Chrispel.
Stakkels kære Barn! Sang Du nu ej atter?
Forglemmer Du rent, det Løfte Du gav?

Antonia.
(med Hentydning til Portrættet).
Men Moders Stemme gik
I Arv til hendes Datter,
I Sangen jeg hører
En Hvisken fra hendes Grav.

Chrispel.
Den Arv er min Gru.
Hver Sang maa jo minde
Mig om mine Tab
Og varsle om fler ...
Nej om et, som jeg aldrig vilde forvinde!

Antonia.
Nu vel, Din Antonia
Skal ej synge mer.
(gaar langsomt).

3die Scene.

Chrispel (ene).
Det er tungt at forlange Sligt,
Men jeg ser jo Faren, der truer.
Og det er kun min haarde Pligt,
At mit Hjertes Røst jeg kuer!
Det er fra Hoffmann blot
At det arme Barn har faa't
Den fortvivlede Lyst! —
At han har tabt vort Spor,
Er min eneste Trøst.

4de Scene.

Franz (kommer fra Baggrunden med Lys for at tænde en paa Bordet i Forgrunden staaende Lampe). Chrispel.

Chrispel.
Franz, jeg modta'r Ingen.

Franz (stokdøv)
Her paa Døren?
(gaa mod Baggrunden).

Chrispel.
Hvorhen?

Franz.
Jeg maa jo vide, hvor De har hørt denne Ringen.

Chrispel.
Vist ikke nej! (skriger ham i Øret).
Jeg modta'r Ingen!
(for sig selv).
Ved ham er der Intet at gøre.

Franz.
Naa, naa! Tror De ikke jeg kan høre?

Chrispel.
Jo, Du er lydhør som Pokker.

Franz.
Netop: daarlige Klokker!

Chrispel.
Han bli'r Cretiner til sidst.

Franz.
Ja ikke sandt?

Chrispel.
Aa jo vist!
(gaar hurtig).

5te Scene.

Franz (ene).

Han er sær, gammel og vranten.
Jeg tror, han gaar i Barndom saa smaat.
Havde han ikke mig, saa min Sandten,
Det gik aldrig godt!

Vise.

1.

Man er nær ved at tabe Modet,
Naar man har en Tjeners Plads
Hos denne sære Narrifas
Og ser, at man aldrig er ham til Pas,
Hvordan det gaar,
Selv om man staar
Paa sit Ho'de!
Tænk Dem engang:
Han forbyder Sang —
Men se! jeg er ingen Kryster!
:,: Tralalala :,:
Om min Sang er nok saa slet —
:,: Tralalala :,:
Skal jeg holde paa min Ret:
:,: Tralalala :,:
Jeg vil synge naar jeg lyster.
:,: Tralalala :,;

2.

Han, der var gift med en Sangerinde,
Er vel i sin Ægtestand
Trakteret med Musik saadan,
At nu han husker som Enkemand
Mere, end han
Tror, det gaar an
At forvinde.
Nu, men mig
Angaar det jo ej —
Jeg er ikke nogen Kryster,
:,: Tralalala :,:
Jeg tør trodse, det tør jeg:
:,: Tralalala :,:
Naar den Gamle gaar sin Vej,
:,: Tralala :,:
Synger jeg saa højt jeg lyster.
:,: Tralala :,:
(sætter sig i en Lænestol.)

6te Scene.

Hoffmann. Franz.

Hoffmann.

Franz! — Jo det er her!
(banker Franz paa Skuldren)
God Dag! God Dag!

Franz.

Ih — nej, se dér!
Hr. Hoffmann selv! —

Hoffmann.

Ja ingen Anden, det jeg tror.
Naa — og Antonia?

Franz.

Jo, det er her, han bor!

Hoffmann.

Han er, synes jeg, mere døv end ifjor.

Franz.

Jo tusind Tak! Jeg har det endda
Saa — lala!

Hoffmann (højere)

Jeg spurgte til Antonia — ikke til Dem!

Franz.

Aa tænk, hvor han blir glad, naar han
kommer hjem.
(gaar.)

7de Scene.

Hoffmann — straks efter Antonia

Hoffmann

(nærmer sig Clavecinet, ser paa det opstillede Nodeblad — sætter sig og synger med Akkompagnement:)

Det er en Kærlighedssang,
Som sig hæver.
Ømt den bæver,
Blidt bortsvæver
Dens døende Klang!

Antonia (iler ind)

Hoffmann!

Hoffmann (rejser sig og aabner sine Arme)

Antonia! —

Antonia.

Det sagde jo mit Hjertes Stemme;
Aldrig vilde Du mig glemme.

Hoffmann.

Og mens omkring jeg fo'r
At søge Dine Spor,
Mig gav mit Hjertes Røst
I Savnet samme Trøst.
Men svundne er Skilsmissens Dage,
Lyksalig jeg vender tilbage,
Snart som min Mage
Bort skal Du drage,
Snart vi skal
Glade og trygge
Nyde al
Ære og Lykke
Snart i Beundringens Glans
Skal du bære din Laurbærkrans!

Antonia.

Ja svundne er Skilsmissens Dage
Med Dig vender Haabet tilbage
Snart som Din Mage
Bort skal jeg drage
o. s. v.

Begge.

Nu skal kun Døden os skille,
Ingen kan sig mellem os stille,
Og salig jeg i Din Favn
Skal glemme hver Længsel, hvert Savn.

Hoffmann.
Lad mig nu, da Faren er forjaget,
Skrifte en Tvivl, som har mig naget,
Og som ikke helt er forbi!
At du elsker Musiken for højt, det har mig plaget.
Med Jalousi!

Antonia.
Vogt Dig min Ven
For at lytte til Slangen!
Ikkun for Din Skyld dyrker jeg Sangen.
Jeg elsker kun Dig i den.
Jeg haaber dog, at Du mig ikke saadan,
Som Fader forbyder at synge.

Hoffmann (forbavset).
Har han . . .

Antonia.
Ja, min Ven, tænk en Gang;
Det synes som min Sang
Piner hans Øre.
Kan Du forstaa det?

Hoffmann.
Ih nej.

Antonia.
Nu skal Du høre!
Kom her, og svar, har han Ret?
Sig: Skal jeg lade mig skræmme?
Sig: Har jeg tabt min Stemme?
Eller klinger min Sang saa slet?

Hoffmann (affides).
Hvor hendes Kinder dog brænder!
Og se disse skælvende Hænder!

Antonia
(sætter sig til Clavecinet).
Nu! — Af vor „Kærlighedssang“
Vil Du
Høre, om Stemmen har Klang
Endnu!

Hoffmann.
Du tvivler dog ej?

Antonia.
Ak nej!
Men Din Dom jeg behøver —

Hoffmann.
Vel! vi prøver!

Duettino.

Antonia.
Det er en Kærlighedssang,
Som sig hæver.
Ømt den bæver,
Som om der svæver
En salig Sjæl i dens døende Klang —
Det er en Kærlighedssang!

De Blomster, som smykke
Den drømmende Vaar,
Hvad er deres Lykke?
Hvad er deres Kaar?

Hoffmann.
Det er en Kærlighedssang,
Der sig hæver,
Ømt den bæver,
Mens den bortsvæver
Med døende Klang.

Og Duften af Skoven
Naar Høsten er nær —
Og Rødmen paa Voven
I Aftenens Skær —?

Begge.
Det er en Kærlighedssang,
Som sig hæver,
Ømt den bæver,
Som om der svæver
En salig Sjæl i dens døende Klang —
Det er en Kærlighedssang!
(Efter Sangen gør Antonia en Bevægelse som om hun svimlede.)

Hoffmann.
Hvad var det?

Antonia
Intet! (trykker Haanden mod Hjertet).

Hoffmann (lytter).
Tys!

Antonia (springer op).
Hør; Fader er dernede!
Kom! (iler ind i sit Kammer).

Hoffmann.
Nej! — Paa denne Gaade maa jeg faa Rede!
(skjuler sig i Vinduesfordybningen).

8de Scene.

Hoffmann (skjult). Chrispel strax efter Frans.

Chrispel.
Ingen? — Godt! — Man maa tage sig i Vare.
Hoffmann har støvet os op!

Hoffmann.
Ser man bare!

Frans.
Herre!

Chrispel.
Naa?

Franz.
Doktor Trabuchio —

Chrispel.
Trabuchio — hvad?
Kast ham strax ned ad Trappen!

Franz.
Skal jeg spørge ham ad?

Chrispel.
Nej! Smid ham ud! — Ja dræb ham kun,
Den sorte Sjæl, den Helvedhund!
Han dræbte Moderen med sin Mixtur.
Nu efter Datteren han gaar paa Lur,

Men her er ej flere Ofre tilfals —
Kast ham ned, saa han knækker sin Hals!

9de Scene.

De Forrige. Trabuchio.

Trabuchio.
(der er kommet ind under den sidste Befaling slaar en Latter op.)

Chrispel.
Ah Satan!

Trabuchio.
God Dag, kære Ven! Tak for sidst! —
Naa, hvordan har vi det? — Trist?
Ikke giftet Dem igen? —
Og Deres Datter? (nærmer sig hendes Dør).

Chrispel (træder i Vejen).
Hvorhen?

Trabuchio.
Hahahaha!
Ind at se til Antonia.
Med hendes Helbred er det jo smaat —
Det ved jeg saa godt.
Hun er nok paa Vej
Til at følge sin Mama —
Men det skal vel jeg
Forpurre endda.
(nærmer sig atter Døren.)

Chrispel (støder ham tilbage.)
Nej, det gaar for vidt!
Ved det næste Skridt
Gaar Du ned fra Balkonen paa Ho'det!

Trabuchio.
Naa naa, naa naa! Vent bare lidt!
Koldt Vand i Blodet!
(flytter rolig to Stole frem).

Chrispel (afs.)
Han taber ikke Modet.

Trabuchio.
Naa! Det, som jeg nu har i Sinde
Kan gerne foregaa herinde!

Hoffmann og Chrispel (afs.)
Hvad har han i Sinde?

Trabuchio.
Hvad jeg vil spørge om,
Det skal jeg faa at vide
Lige ved Deres Side.
Kom!
(strækker Haanden mod Antonias Dør).

Terzet.
Hoffmann og Chrispel.
Her kan jeg høre trygt,
Hvad han vil aabenbare.
Men Alting varsler stygt,
Og jeg kan ej forklare
Min Frygt.

Trabuchio.
Her kan De nu ganske trygt
Tage Plads og faa den klare
Visshed, som De har søgt:
Om der er Grund til Haab eller Frygt.
Kom! (som før).

Chrispel.
Naa bliv ved da! Hvad saa mer?

Trabuchio
(gør magnetiserende Bevægelser mod Døren, rejser sig, og gestikulerer, som om han førte en usynlig Dame hen til den ene af de Stole, han har flyttet frem).
Vær saa artig: tag Plads!

Chrispel.
Det er gjort, som De ser.

Trabuchio (til den Usynlige).
Hvor gammel kan De være omtrent?

Chrispel.
Hvem? Jeg?

Trabuchio.
Jeg taler til min Patient.

Hoffmann (forundret.)
Til Antonia?

Trabuchio (forklarende)
Den Alder, hvori De gaar?
Naa svar! (lytter) Tyve Aar! —
Ak! Det er netop Livets Vaar!
Ræk mig saa en Gang Deres Haand!

Chrispel.
Min Haand?

Trabuchio
(der har taget sit Ur op og føler den Usynliges Puls.)
Tys tys! Lad mig tælle i Ro!

Hoffmann.
Er det en Aand?
Eller hvad skal jeg tro?

Trabuchio.
Pulsen er ujævn, og ganske lille —
Det tegner ilde!
Syng os en Skala!

Chrispel.
Nej nej, ti stille!
Synge maa hun ej!

Trabuchio (udstrækker Haanden).
Syng! — siger jeg!
(En kromatisk Skala, sunget med Antonias Stemme, høres).

Trabuchio (rejser sig).
Betragt disse Øjne, hvor straalende klare!
Se disse Roser paa hendes Kind!

Chrispel.
O Himmel!

Trabuchio.
Tvivl er der ej. Her er Fare.
Den, der ej ser den, han er jo blind.

Chrispel.
Nej, nej,
Vist ej!

Trabuchio
(gør Bevægelser, som om han tilkendegav den Usynlige, at Undersøgelsen var forbi, og følger hende med Øjnene til Dørs).
Men hvis De strax mod min Hjælp vil tage,
Skal jeg snart hendes Sygdom forjage.
(Tager i hver Haand et Par Smaaflasker op af Lommen og klaprer med dem som Kastagnetter).
Jeg har nogle Flasker her,
For hvis Kræfter jeg tør svare.
Lad hende kun . . .

Chrispel.
Nej Gud fri og bevare
Mit Barn for enhver
Hjælp fra Lucifer.

Trabuchio.
Lad hende faa tre Draaber kun . .
Hver Morgenstund.
Kun skal De huske paa
At Elixiren maa
Nydes paa fastende Hjærte.
Den volder ej Smærte,
Men hjælper endda.

Chrispel.
Afsted Du Giftblander, pak Dig herfra!

Hoffmann.	Trabuchio.
Fra det sorte Kogleri Min Elskte at befri Skal min første Idræt være. Som hendes Brudgom skal jeg lære Djævlen og hans Kompagni Smukt at gaa min Dør forbi.	Her er ingen Magi, Slet og ret Therapi! Og som Venskabsaffære Alt gratis skal være. Den vil for al Maladi hende befri, Det tør jeg forud erklære Uden alt Praleri.

Chrispel (samtidig).
Han skal mig ej besnære.
Spildt er hans Kogleri.
Nu paa min Post skal jeg være
Mod ham og hele det Kompagni
Djævle, der staa ham bi.
Jeg vil dem Krig erklære.
Mit Taalmod er forbi.

Trabuchio.
Giv hende kun . . .

Chrispel.
Afsted, afsted!

Trabuchio.
Hver Morgenstund . . .

Chrispel.
Afsted, afsted!
(støder ham ud af Døren.)
Saa kom han dog afsted.
Først nu jeg aander atter.
Den Djævel har ej Fred
Før han faar dræbt min Datter.

Trabuchio (ind gennem Væggen).
Tre Draaber kun
Hver Morgenstund . . .

Chrispel.
Jeg gaar fra Forstanden!
(griber ham i Brystet).
Ned i Floden jeg lader Dig gjøre et Hop
For prøve om Fanden
Vil hjælpe Dig op!

Hoffmann.
For det sorte Kogleri osv.

Trabuchio.
Her er ingen Magi osv.

Chrispel.
Du skal mig ej mere besnære osv.

Trabuchio.
Tre Draaber kun
Hver Morgenstund . . .
(Chrispel støder ham ud af Døren og følger selv med).

10de Scene.

Hoffmann, siden Antonia.

Hoffmann.
Ikke synge mer —
Det Offer er svært at begære,
Naar hun ej ser,
Hvorfor det sker!

Antonia.
Naa? Hvad sagde Fader? Sig det Kære!

Hoffmann.
Med det jeg har hørt maa tilfredse vi være!
Den skønneste Lod vi faar endda.
O min Antonia!
Kun maa de fristende Drømme vi glemme,
Ej søge Lykken ude men hjemme! —
Siger Du Ja?

Antonia.
Men Du selv?

Hoffmann.
Ak Du ved!
At Lønnen, hvorfor jeg stred,
Var kun Din Kærlighed,
Det Offer jeg maa bringe,
Er kun ringe.

Antonia.
Nu vel! Jeg vil som Du.
(Giver ham Haanden).

Hoffmann.
Ak Elskte, ej Du gætter
Fra hvilken Byrde nu
Dit Ord mit Hjærte letter.
(Kysser hendes Haand).
Ti nu for Din Faders „Ja" har jeg en Borgen!
(Lytter).
Tys! Farvel til i Morgen!

Antonia.
I Morgen! —
(Vinker Farvel til Hoffmann, der hastig gaar).
Hvad er det for en Vægt, som kan hans Hjærte tynge?

Men ingen Tvivl paa ham! Paa ham jeg tror.
Jeg holder Ord:
Jeg skal ej mere synge!
(synker ned i Lænestolen).

11te Scene.

Antonia, Trabuchio, siden hendes Moders Billede.

Trabuchio.
(kommer til Syne bag Lænestolen).
„Ikke mere synge“ — ved Du, hvad Du lover?
Ser Du al den Lykke, Du fælder Dødsdom over?
Ungdom, Skønhed, Vid, Talent,
Tonernes sjældne, fortryllende Gave
Vil Du i et ubekendt
Simpelt Borgerhjem begrave?
Har aldrig i Dit Bryst
Du følt den stolte Lyst
Til Sejrens Pris at vinde
Fra hver en Rivalinde? —
At rejse fra Fest til Fest
Og hyldes af alle Nationer —
At være Fyrsternes Gæst —
Tælle Dit Guld i Miljoner —
Hver Dag fra Øst og Vest
At vinkes af Laurbærkroner?

Og tænk saa, hvad Du naa'r,
Hvis disse stolte Kaar
Du i Dit Letsind vrager? —
Som fattig Ægtevir
Et Trælleliv med Savn og Kiv
Og Børneplager!

Antonia (uden at se sig om).
Hvad er det dog for Tvivl? Hvem sender disse Kvaler?
Er det Fristerens Røst eller Himlen, der taler?
Nej, det var kun Ærgerrighedens Stemme,
Men forgæves sig Slangen bugter og snor —
Den faar mig dog ej til at glemme,
At min Elskede har mit Ord.

Trabuchio.
„Din Elskede“ — Jo! —
Stol kun paa hans Dyder!
Saa længe end han nyder
Den Skønhed, som Dig pryder,
Saa længe er han Dig tro.
Men om en Stund vil han lige saa nemt
Forglemme Dig, som han de Andre har glemt.
(forsvinder.)

Antonia.
(rejser sig.)
Nej! — Det er som en Dæmon hviskede i mit Øre.
Jeg vil ikke tænke mer,
Hverken tænke eller høre —
Jeg er hans, hvad end der sker.
Og dog lyder Lokke-Tonen
Mit Øre ganske nær.
Hvem frelser mig fra Dæmonen?
(Griber sig til Hjærtet.)
Dæmonen her!
(vender mod Portrætet.)
O Moder! Jeg har ham saa kær!

Trabuchio.
(kommer atter til Syne.)
Din Moder — tør Du til hende ty?
Din Moder — der lod Dig arve den Gave,
Som Du uden Sky
Vil begrave?
Din Moder, hvis straalende Kunstnerry
Du ej vil forny' . . .

Billedet.
(faar Liv og viser sig i overnaturligt Lys.)
Antonia!

Antonia
(der under Trabuchios Tiltale har vendt sig bort fra Billedet, forfærdet.)
Himmel!

Billedet.
Antonia!

Trabuchio.
Saa hør da,
De Raad, hun Dig sender!

Antonia.
Ak Moder, Din Røst jeg genkender!

Billedet.
Kære Barn! Lad mig bringe
Dig Trøstens Ord!
Snart skal Din Stemme klinge
I Himlens Kor.
Kære Barn! Jeg skal Dig føre
Fra Tvivl og Tvang.
Syng! Lad alle Guds Engle høre
Din glade Sang!

Antonia.
(overvældet.)
O Moder! Gentag det atter!
Kaldte Du paa Din Datter?

Trabuchio.
Var den Røst Dig bekendt,
Som venligt bragte Dig i Minde
Sangens Gave, det Talent,
Som Du i Mørket lader forsvinde?

Billedet.
Antonia! Antonia!

Trabuchio.
Kan ikke Du ane,
At hun kom tilbage,
For Dig paa hendes Bane
Til Ære og Ry at drage?

Antonia.
Ak gentag det atter
Kaldte Du paa Din Datter?

Billedet.
Antonia! Antonia!

Trabuchio.
Selv hun siger: Syng min Datter!
Og Du vakler endda?
(Griber en Violin og spiller rasende for at overdøve Aanderøsten).

Antonia.
Kom Du hid for at bringe
Mig et Trøstens Ord?
Eller for at betvinge
Min Sjæl til Flugt fra vor Jord.

Billedet.
Kære Barn lad mig bringe
Dig et Trøstens Ord:
Snart skal Din Stemme klinge
I Himlens Kor.

Trabuchio.
Hendes Raad vil dig bringe
Paa rette Spor:
Lad Din Stemme kun klinge!
Til Lyst for den hele beundrende Jord!

Antonia.
Nej, hvad der saa sker,
Jeg holder Ord: jeg synger ej mer!
Ingen Taare skal der rinde
Smærten standser alt herinde.
Snart Fred og Ro vil jeg finde!

Trabuchio.
Hvad har Du i Sinde?
Jeg viser Dig Vej til Hæderens Tinde.
Bliv Sangerinde!
Og straks skal Din Svaghed forsvinde —
Og alt, hvad Du vil, kan Du vinde!
(ledsager de følgende Repliker med sit Spil.)

Antonia (stønnende)
Mit Hjærte saa underligt bæver —
Tusind Stjærner for mit Øje svæver —
Er da min sidste Time nær?
Ak var der blot en Stund tilbage!
Gerne jeg vilde Afsked tage
Med ham, jeg har saa kær!

Billedet.
Stands kun Din Klage!
Afsked Du tage
Med ham, Du har kær!
Følg kun Dit Hjærtes Trang,
Og syng Din Svanesang!

Trabuchio.
Stands Din Klage,
Hvis Hjælp Du vil tage:
Jeg har Lægemidler her —
Hør dog mit Ord engang:
Lev for Din Lykke og Din Sang!

Antonia.
Ak var der blot en Stund tilbage,
Før bort herfra min Sjæl sig svang!
Med Dig jeg glad skulde drage,
Naar kun med ham jeg kunde tage
Afsked for sidste Gang! (synker ned i Lænestolen.)

Billedet.
Tør Din Taare, stands Din Klage!
Skilsmissens Tid vil ej blive lang.
Trøstig bort herfra kan Du drage.
Ham, du lader her tilbage,
Favner Du snart med jublende Sang.
(indtager sin tidligere Form.)

Trabuchio.
Vil Du mod min Hjælp blot tage,
Skænker jeg Dig Aar og Dage.
Pragt og Rigdom. Navn og Rang!
(affides)
Nej her er mine Kræfter for svage.
Fristelsen sejred' ej denne Gang.
(forsvinder).

12te Scene.

Antonia. Chrispel, siden Hoffmann, Nicolaj, Trabuchio (og Franz).

Crispel (styrter ind).
Ak mit Barn, min Datter, min Antonia!

Antonia.
Fader! — Det var Moder — Moder — ja!
Hun kaldte kærlig — og gik . . .
Hvilken yndig Musik: . . .
Det er en Kærlighedssang,
Som sig hæver,
Ømt den bæver,
Mens den svæver
Bort . . . (dør.)

Crispel (halvt affindig.)
Nej, elskte Barn! Dø ej!
Et Ord, et Ord endnu!
Antonia! Hører Du?
Grusomme Død! — Ak nej!
Vær naadig! Tag hende ej!

Hoffmann (ind med Nicolaj).
Hvad er her sket?

Chrispel.
Se dér! Betragt en Gang
Dit Værk! Du dræbte hende med Din Sang,
Elendige! Det gjælder Liv for Liv!
Et Vaaben, en Økse, en Kniv!

Nicolaj (holder ham tilbage.)
Nej, nej!

Hoffmann.
Slip ham, og hent en [illegible]! Skynd Dig da!

Trabuchio (bag Lænestolen).
Se her! (bøjer sig og løfter hendes Arm, som falder død ned.)
Forbi!

Chrispel og Hoffmann.
Forbi! Antonia!
(Lige som efter Prologen dækkes Skuepladsen af en Sky, der spredes efter at Mellemaktsmusiken er endt.)

Epilog.

(Samme Dekoration og Personale, som i Forspillet. Hoffmann og alle hans Tilhørere sidde paa deres tidligere Pladser. Klaus sovende bag Disken.)

Hoffmann.
Mine Æventyr er nu til Ende.
Men for at trøste de Rørte jeg vil
Ganske ærligt bekende:
At først i denne
Stund blev de til.

Kor.
Bravo Hoffmann! Bravissimo!

Hoffmann (spøgende).
Husk, at jeg som et Søndagsbarn
Tit er omspændt af Mørkets Garn:
Snart Sirener,
Snart Silener,
Vil mig friste
Og overliste.
Snart er det Fantomer.
Og Troldmænd og Gnomer,
Paa hvem jeg kun kan holde Styr,
Ved at digte dem ind i et Æventyr —
Eller en Vise, som den om „Lille Zach“ —

Vel Snese Gange dypped' jeg Pennen, men ak —

Kor.
Men hvorfor dettte „Ak!“?

Hoffmann.
Først mellem Jer i Dunster af Punsch og Tobak.

Kor.
Af Punsch og af Tobak —

Hoffmann.
Min mørke, truende Dæmon fortrak,
Da hans Billed jeg ind i mit Æventyr stak —
Derfor Tak!
Han forsvandt, mens vi drak.

Kor.
:,: Selv Tak :,:
Men endnu ikke nok vi drak!

Hoffmann og Kor
(til Klaus).
Vaagn op! Vaagn op, og skynd Dig gamle Synder!
Tid faar vi ej til flere Æventyr —
Tril ned i Kældren til de andre Tønder,
Og tap og skænk, alt Dagen gryr! —

Tæppet falder.